

Atuarem la contra ofensiva

Bush ha provat el
seu propi verí

Sumari nº 21

Editorial:

Atuarem la contraofensiva.
Bush ha provat el seu propi verí pàg 3 i 6-8

Politica:

Comando Barcelona:
Prou criminalització!
Laura, llibertat! pàg 4-5

Immigració:

Cap expulsió! pàg 8-9

Sindical:

Mines de potassa en lluita pàg 10

Internacional:

L'exemple d'*Aerolíneas Argentinas* pàg 11

Suplements: Correo internacional 90

"L'economia mundial és la més eficient expressió del crim organitzat"
E. Galeano

TAULÓ D'ANNUNCIIS

Agenda:
18/9: Terrassa. Mani per la llibertat dels detinguts
23/9: 12hs. Pça. Catalunya. Prou deportacions!
7/10: 12hs. Pça. Universitat. Mani anti-feixista (la del 12, avançada)

"Marxismo Vivo" publicació de la LIT, IV Internacional, en: www.marxismalive.org

UNA DUDA... EEUU AYUDÓ A NORUEGA Y DESPUÉS LO ECHO A BALAZOS... TAMBIÉN AYUDÓ A HUSSEIN Y DESPUÉS LO BOMBARDEÓ... TAMBIÉN AYUDÓ A LOS TALIBANES Y AHORA LOS QUIERE REVENTAR... ¿AHÁ ¿Y...?

NOSOTROS ¿POR QUÉ PEDIMOS A EEUU QUE NOS AYUDE?

De
cl
ne
ma

"Tot apunta, segons la CNN i la informació única que rebem en una grotesca repetició del show mediàtic de la guerra del Golf, a que Osama bin Laden és darrera dels atentats, però oblidem que aquest modern Satanàs va ser un home al servei de la CIA a la guerra d'Afganistà. (...) I els protectors d'Osama bin Laden també van ser formats, armats i assessorats pel govern d'EEUU. Però això ho hem oblidat i si algun record arriba a les nostres neurones és la imatge de Rambo luitant junt als talibans, per aquell temps anomenats combatents per la llibertat. Hem oblidat que l'extremisme islàmic, per cert criminal, té el seu brou de cultiu en la misèria i en la injustícia regnants en tots els emirats i demés nacions àrabs governades per tirans medievals que, amb el suport d'EEUU i el món industrialitzat, poden esclafar totes les llibertats per que ells garanteixin el lucre de la indústria energètica (...)"

L. Sepúlveda - El Periòdic de C.

Del 17 al 23: gira per Espanya (BCN, M, SE, Gijón i Victòria) dels demandants palestins contra A. Sharon, pels crims contra la humanitat, com a responsable de les matances dels camps de refugiats de Sabra i Chatila, el setembre de 1982

"Més poderós que el rinoceront és el núvol de mosquits. Que creixen i creixen, brunzen i brunzen"
M. Max-Neef

Una comedia con estilo: cómo primar a los ricos, no hacer guarderías, saltarse el decreto de admisión de alumnos y la gratuidad de los libros de texto

El racó de les pintades

**LA JUSTÍCIA ÉS COM LA SERP:
NOMÉS MOSEGA ALS DESCALSSOS**

a San Salvador

LA LLETRA

"... pels pobles conquerits per la gent somesa pels homes explotats pels morts a la foguera pel just ajusticiat per l'heroi assassinat pels focs apagats jo t'anomeno, Llibertat..."

G.F. Pagliaro

Basat en el poema "Liberté", de P. Eduard.

L 11 de setembre uns atemptats sense precedents destruïen les Torres Bessones i una ala del Pentàgon. Com a mínim un altre avió va ser segrestat però no va arribar a l'objectiu. Es calcula entre 5.000 i 10.000 el nombre de morts. El Govern dels EUA -que no ha dubtat a bombardejar població civil (al Sudan el 1988; Panamà el 1989; Trípoli i Bengasi a Líbia el 89; Bagdad i Basora, entre d'altres, a Irak el 1991; nombroses ciutats de Sèrbia el 1999...) i que ha donat suport als atacs amb míssils, tancs i caces israelians contra les ciutats palestines- avui cobra amb la mateixa moneda. Lamentem els morts civils dels atemptats però diem amb tota claretat que el primer responsable d'aquestes morts és la política del govern nordamericà que oprimeix els pobles, que expolia el planeta i extén la fam i la misèria, que manté un règim de terror d'Estat a Israel contra els palestins i el conjunt del món àrab, i que empeny a la desesperació i a situacions límit a milions de persones.

Els atemptats fan que es deteriori la imatge d'indestructibilitat del poder nordamericà. Les borses així ho han demostrat ràpidament i, malgrat les enormes sumes injectades pels bancs centrals, no han pogut aturar la davallada. Dilluns tothom espera què pot passar quan obri la Borsa de Nova York. L'amenaça d'un crac borsari és avui una perspectiva molt propera.

Malgrat la sensació de respir que suposa pensar que el gegant imperialista és vulnerable, les accions terroristes com aquesta acaben girant-se contra les causes que pretenen defensar. Ho hem dit molts cops d'ETA: la via de les accions individuals armades aïlla la lluita dels pobles i serveix als governs. El poder -Bush en aquest cas- adquireix una nova dosi de legitimitat amb gran part del poble que li fa costat i el permet actuar i reprimir més durament -dins i fora dels EUA- encapçalant un front nacional i internacional en el marc de l'OTAN.

Sharon es va aprofitar de la situació i llençà l'ocupació de Jenin i Jericó provocant 15 morts en un sol dia. També Aznar i el rei -com els altres governs de la UE- surten ràpidament a reforçar la seva lluita contra el "terrorisme". Veieu? -diuen- el terrorisme és la principal amenaça contra tothom. Aznar ha aclarit també que no només cal combatre els terroristes, sinó "els països o les organitzacions que els donen suport ideològic". **Cal preparar-nos des d'ara per fer front a la imminent resposta imperialista contra els pobles i els treballadors.**

L'atemptat dels EUA reforça doncs el discurs de Rajoy arrel de les detencions inacabables del "comando Barcelona d'ETA", amb les quals s'ha aprofundit el procés de criminalització del moviment okupa. La lluita "antiterrorista" que arrancà a Euskadi, poc a poc es va extenent a d'altres zones de l'Estat i a més organitzacions de l'esquerra. Però ja preparen el proper pas: colpejar també el moviment anti-globalització. Rajoy relaciona ETA amb el moviment okupa i la reunió de la UE de març del 2002. Saben que la lluita contra els plans econòmics dels blocs capitalistes va a més i volen evitar fets com els de Gènova desactivant els moviments de forma preventiva i identificant com a "terrorista" qualsevol organització que s'escapa al seu control. Ahir va ser el moviment independentista, avui ja ho és el moviment okupa, aviat ho seran tots els qui rebutgem i ens mobilitzem contra la globalització, demà es podrà aplicar als treballadors o joves que surtin a lluitar per les seves reivindicacions. És per això que no podem deixar passar les actuals detencions sense resposta.

També dins aquesta ofensiva repressiva cal incloure l'actual atac del govern contra els immigrants. Centenars d'expulsions diàries en aplicació de la Llei d'Estrangeria i un pols obert a Barcelona entre el moviment de solidaritat i les tres administracions (central, autonòmica i local) que volen imposar un càstig exemplar per fer desaparèixer el moviment organitzat d'immigrants. Es pretén que tornin a amagar-se -com abans de l'esclat d'El Ejido- perquè un immigrant desorganitzat i atemorit és més sobreexplotat, cosa que al cap i a la fi és l'objectiu principal. En aquest sentit la lluita dels immigrants a Barcelona -l'únic lloc de l'Estat on **avui** s'està enfrontant la Llei d'Estrangeria- juga un paper central a nivell de tot l'Estat. I ara és més necessària que mai una gran mobilització; la manifestació convocada pel 23 ha de suposar una reactivació del moviment solidari que permeti aturar les deportacions i obrir el camí cap a la regularització.

...Els atemptats fan que es deteriori la imatge d'indestructibilitat del poder nordamericà.

...El poder -Bush en aquest cas- adquireix una nova dosi de legitimitat amb gran part del poble que li fa costat i el permet actuar i reprimir més durament ... encapçalant un front nacional i internacional en el marc de l'OTAN.

...Cal preparar-nos des d'ara per fer front a la imminent resposta imperialista contra els pobles i els treballadors.

11 de setembre

Diada 2001

S'han celebrat els 25 anys de la impressionant concentració a Sant Boi, reivindicant el dret a l'autodeterminació de Catalunya pel conjunt de treballadors del país, els autòctons i els immigrants d'altres llocs de l'Estat. Aquella manifestació va ser possible pel paper sensibilitzador aleshores dels partits d'esquerres, i dels sindicats representatius del conjunt de treballadors, que van fer del problema nacional

una reivindicació de tots els treballadors.

L'esquerra parlamentària va anar oblidant el dret a l'autodeterminació, el va retirar dels seus programes, i es va imposar un Estatut d'Autonomia amb el consens de les burgesies i els parlamentaris d'esquerres. Avui l'esquerra majoritària reconeguda pels treballadors celebra amb aire festiu l'11 de setembre. Només els grups minoritaris independentistes i l'esquerra no parlamentària continuem pensant que els drets dels pobles històrics –Euskadi, Galícia, Catalunya- no estan resolts. Com a resultat d'aquesta claudicació per part dels partits amb caràcter de classe, avui el conjunt de treballadors de Catalunya no surt al carrer a reivindicar aquests drets.

Tot i que encara minoritari, a la manifestació de diumenge a la tarda sí que hi havia una representació de treballadors immigrants reivindicant el seu dret a viure aquí a Catalunya, per això en aquesta manifestació van alçar les seves veus exigint la llibertat dels seus companys detinguts a la Plaça André Malraux, la fi de les deportacions i la regularització dels seus papers, per tal que puguin obtenir un permís a treball, el dret a una vivenda, en definitiva, a construir una vida digna.

Marga Olalla

Comando Barcelona

Prou criminalització!

A finals d'agost començava la segona operació "antiterrorista" de Valdecasas per, suposadament, re-desarticular el "Comando Barcelona d'ETA" i a hores d'ara té un balanç –permanentment provisional- de 24 persones detingudes, de les quals 18 han passat a presó preventiva i la resta estan en llibertat amb o sense càrrecs. Però era Rajoy qui, el 10 de setembre, explicava políticament l'operació: "s'ha demostrat la relació entre ETA i el moviment okupa" i cal que s'ho plantegin les forces polítiques i sectors socials que han estat "excessivament generoses amb aquest moviment". I, fins i tot, fixava una data per a l'actuació del suposat comando: la cimera de caps d'Estat i de govern de la Unió Europea del proper març a Barcelona. D'aquesta manera el PP avança amb el seu discurs criminalitzador vinculant els moviments socials al terrorisme, una política que cada dia es fa extensiva a més sectors de l'esquerra.

I és que, efectivament, es tracta de colpejar una vegada més per la via de la repressió i la criminalització els moviments socials que s'escapen

del control de l'Estat, i a curt termini, com quasi deia Rajoy, per garantir la pau durant la Presidència espanyola de la Unió Europea i, especialment, durant les dues cimeres que ells mateixos han programat a Barcelona. És la mateixa estratègia que vam patir abans de la cimera frustrada del Banc Mundial, i també a la Barcelona olímpica del 92: s'intenta desmuntar els sectors més combatius com a complement preventiu de, si els són necessàries, les actuacions brutals de la policia en manifestacions massives com –és només l'últim exemple- a Gènova.

L'element fonamental sobre el qual es recolza l'Estat quan, com passa ara, vol endurir la repressió fins a l'extrem és, evidentment, el que fa més mal: la vinculació amb el "terrorisme". D'una banda perquè la legislació antiterrorista li permet posar en marxa sense restriccions la part més fosca de la seva maquinària repressiva: amb la tortura calculada i sistemàtica obté inculpacions i autoinculpacions que una i altra vegada són l'única base on sustentar acusacions sense

fonament –Diego, Zigor, Laura...- però amb totes les conseqüències. De l'altra perquè tants anys d'esforços institucionals destinats a les campanyes mediàtiques "antiterroristes" –amb l'ajut inestimable, d'una banda, del servilisme de bona part de l'esquerra, i de l'altra de la política suïcida d'ETA- han aconseguit provocar una

estigmatització social automàtica. Només calia veure la satisfacció incontenible d'Aznar proclamant-se avantguarda mundial de "l'antiterrorisme" després de l'acció -no reivindicada- contra el World Trade Centre de Nova York i el Pentàgon.

Davant d'això cal trencar l'aïllament que tant reclamava Rajoy i impulsar mobilitzacions unitàries fins a aconseguir la llibertat de tots els empresonats i aturar l'ofensiva repressiva. Cal exigir a totes les organitzacions polítiques, sindicals... que es reclamen de l'esquerra que tan unànimament criticaven Valdecasas i Rajoy pels fets del 25 de juny a Barcelona (l'evidència de policies infiltrats per provocar aldarulls a la mani contra el BM) que actuïn en conseqüència. L'experiència dels 12 d'octubre a Sants –les mobilitzacions van alliberar els empresonats el 99 i l'any 2000 es van arraconar els feixistes i es va recuperar la plaça dels Països Catalans– són un bon exemple. I la manifestació de Terrassa el 16 de setembre, probablement, un pas important.

Llibertat immediata de tots els empresonats!

Organitzem la resposta a la repressió!

Fi de l'operació policial i judicial!

Prou criminalització dels moviments socials!

**Prou tortures. Fora la llei antiterrorista!
Valdecasas i Rajoy dimissió!**

Tralla. Girona

Laura llibertat!

La matinada del 24 d'agost, Laura Riera, una companya de CGT de Terrassa, va ser detinguda per la Guàrdia Civil i enviada directament a Madrid per ordre del jutge Garzón, acusada de col·laborar amb el Comando Barcelona. L'únic motiu de la detenció és haver-se reunit amb Zigor Larredonda, un membre del moviment okupa que va ser empresonat el gener per la mateixa acusació. Laura va ser sotmesa a tortures -cosa que han denunciat els seus advocats- i va acabar reconeixent que havia passat informació a Zigor. Una informació a la qual el propi Ajuntament de Terrassa nega que Laura hi pogués tenir accés des del seu lloc d'administrativa. Ja des de 1997,

per la seva vinculació al moviment okupa i a la CGT, el sindicat de policia havia emprès mesures legals per forçar el seu acomiadament de l'Ajuntament.

Des d'aquí ens afegim a l'exigència de la llibertat immediata i sense càrrecs de la Laura.

Per recolzar la campanya:

*** Envieu fax a l'Audiència Nacional (913083024)**

*** Emails de solidaritat:**
anta@artefacte.org,
kad@altern.org,
comite@terrassa.vilaweb.com

*** Col·laboració econòmica per a la defensa**

legal:
CC 2100 1029 32 0100433801

Cristina-Barcelona

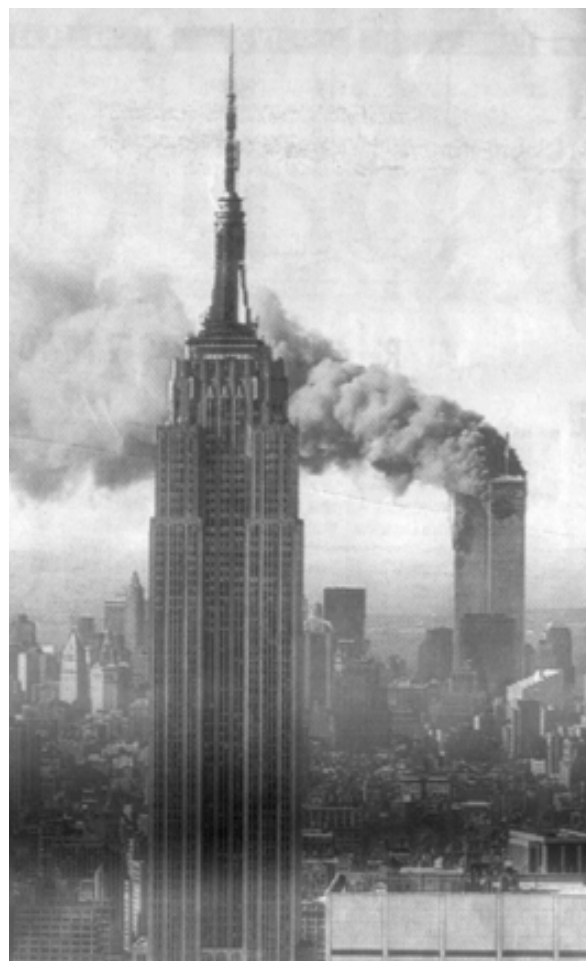
Els EEUU proven

Es pot especular sobre qui està al darrera de l'atemptat. Hi ha qui apunta els grups d'extrema dreta nord-americana que volen demostrar la feblesa del poder, pocs dies després de l'execució del condemnat per l'esfondrament d'Oklahoma (més de 200 morts), però ho farien amb accions suïcides? Un nou cas com l'assassinat de Kennedy? El Govern dels EUA acusa Ossama Bin Laden, però es veu difícil que pugui organitzar una acció tan complexa. Un front d'organitzacions?, o amb el suport d'algun estat?, aleshores és difícil comprendre que cap servei secret – ni dels EUA, ni Israel, ...- van detectar res. O potser si ho van detectar van permetre l'acció per passar a l'ofensiva? Moltes preguntes que potser no tindran resposta en temps.

L'acusació de Bin Laden sona retòrica: des de fa uns anys sempre se l'acusa quan hi ha accions que no es poden atribuir ningú més, malgrat els enormes serveis que aquest personatge va prestar als EUA. Va ser ell a qui la CIA encarregà l'organització i el reclutament de les milícies talibans al Paquistan, quan a Afganistan hi havia l'exèrcit de la URSS. La desfeta de l'exURSS a Afganistan va tenir un pes enorme en el desenvolupament de la crisi de l'URSS i l'evolució de Gorbachov. Es repeteix la història de Saddam Hussein o Noriega, on els vells col·laboradors de la CIA i els EUA han de ser sacrificats per les noves necessitats. El cas és que el Govern dels EUA ha de trobar un responsable immediatament contra el qual aplicar una dura resposta per descarregar les ires aixecades.

MORTS DE PRIMERA, MORTS DE SEGONA

Davant la mort de milers de nord-americans a les Torres i al Pentàgon hi ha el plor dels governants, però també el de molts treballadors i joves que veuen que - com sempre-, paga qui menys culpa té. La preocupació dels darrers és del tot justa i la compartim, però no així la primera; les llàgrimes dels governants són llàgrimes de cocodril. A Bush no el preocupen els milers de morts americans sinó l'opinió pública i la seva estabilitat en el poder. És cinisme queixar-se de l'atac contra població civil quan ha estat la pràctica habitual del seu exèrcit. A Irak maten anualment més de 50.000 infants amb l'embargament d'aliments i medicines. A la Guerra del Golf van destruir les ciutats de Bagdad i Basora. I a Vietnam? Però sense guerra declarada també ells són els campions d'aquests sagnants rècords, al Sudan el 98 quan en una "operació de càstig contra terroristes" van arrassar fàbriques farmacèutiques provocant milers de morts. La llista d'exemples de com ataquen sense contemplacions la població civil seria inacabable. Els seus aliats israelians ho fan diàriament i no tenen cap reticència a bombardejar amb avions de combat, tancs i míssils ciutats palestines, d'assassinar sense judici ni detenció els dirigents palestins, el responsable de Sabra i Shatila amb milers d'assassinats civils avui és el primer ministre!

Per ells hi ha morts civils de primera i de segona classe!

DAVANT LES ACCIONS DE TERRORISME

Hi ha qui pot pensar que davant la situació d'opressió i continua humiliació que pateixen els àrabs en general i els palestins en particular, ja no els queda cap altre camí que el terrorisme i les accions suïcides. Nosaltres pensem que no, les accions d'uns quants no poden substituir mai l'acció dels treballadors i els pobles. El sistema encaixa el cop però el pot rebotar utilitzant el rebuig que l'acció provoca entre les víctimes civils preparant una contraofensiva encara més forta. El poder no surt afeblit sinó enfortit. En tenim un exemple a casa nostra: l'ascens i la consolidació d'Aznar en el poder s'ha fet amb l'ajut de les accions d'ETA.

Nosaltres rebutjem la utilització de les accions terroristes, molt diferents de la lluita armada d'un poble contra l'agressió, com a Bòsnia, Kosova, Txetxènia o a la mateixa Nicaragua sandinista. Nosaltres creiem que és l'acció de masses qui ha prendre tot el protagonisme: en el cas de Palestina la Intifada, amb la més àmplia solidaritat internacional; també dins els EUA, perquè no hi ha americans en abstracte, sinó treballadors americans d'una banda i el Govern responsable de tants genocidis de l'altra.

el seu propi verí

BUSH ES REFORÇA AMB LA UNITAT NACIONAL I INTERNACIONAL

Bush arribà al poder enmig de la profunda divisió de la burgesia. L'espectacle innèdit dels recomptes de vots i les acusacions de frau i manipulació, obriren una crisi institucional. Als pocs dies els republicans perdien la majoria en el Congrés quan un dels seus diputats es passava a l'oposició. Bush presentà un paquet de mesures econòmiques, polítiques i militars (pla energètic, escut antimíssils,...) que aixecà moltes crítiques a l'interior dels EUA com en altres membres de l'OTAN.

Els atemptats de l'11 de setembre capgiren aquesta situació i posen Bush al capdavant d'una renovada unitat nacional. Les enquestes d'opinió li donen un suport popular del 84% (per un 50% abans). El Congrés acaba de donar el doble dels diners que demanava per combatre el terrorisme i reconstruir Manhattan, l'equivalent a 8 bilions de ptes. El patriotisme nord-americà torna amb tota la força i les mans del president estan molt més lliures en el terreny militar i repressiu, tot justificant-se en la "seguretat". Però també en el terreny econòmic: els retalls socials que vol imposar potser passin més fàcilment, mentre les enormes inversions en armament han rebut un fort impuls.

També internacionalment la posició de Bush es reforça. Tots els governs han condemnat els atemptats i es posen a disposició nordamericana en un front mundial contra el terrorisme. L'OTAN decideix la implicació de tots els estats membres en la resposta. En declaració conjunta "l'OTAN i Rússia demanen a tota la comunitat internacional que s'uneixi a la lluita contra el terrorisme". La Xina donarà tot el suport als americans si l'acord d'atac es pren a l'ONU. Fidel tampoc ha faltat a l'oferiment de suport. Putin els compara amb els txetxens, Aznar amb ETA, ... no importa el rerefons polític: tots són "terroristes" i a la vegada que s'apunten al front mundial, demanen més suport per enfrontar el seu "terrorisme" intern.

REPERCUSSIONS A PALESTINA-ISRAEL

Israel va aprofitar ràpidament la cobertura que li permeteren els atemptats per passar a l'ofensiva. Sharon declarà: "Arafat és el Bin Laden d'Israel". I immediatament

llençà una ofensiva ocupant Jenin i Jericó, territoris sota control de l'autonomia palestina: 12 morts en un sol dia, sense necessitat de justificar cap acció de represàlia. Sharon està disposat a anar fins al final, desdir-se de tots els acords i passar a l'ocupació directa de tot el territori, però el laborista Shimon Peres no hi està d'acord, creu que no és factible i és millor seguir amb Arafat. No és casual que sigui una entrevista entre Arafat i Peres que provoqui un enfrontament públic i amenaci amb una crisi de govern. No obstant això, cal dir que les diferències entre el Likud i els laboristes no passen de ser tàctiques dins el sionisme. Avui estan junts al Govern de l'escalda més violenta contra els palestins.

Hi ha comentaristes que diuen que els EUA volen forçar Israel a la moderació, per permetre un acord amb la resta de Governos àrabs. Però això seria una qüestió purament conjuntural. Com a la Guerra del Golf, l'ofensiva que pretenen emprendre els EUA contra el "terrorisme internacional" enfortirà Israel a la zona. I és aquesta confiança que fa creure a Sharon que ja pot passar d'Arafat, perquè no li cal una figura de contenció dels palestins.

...

Sota l'amenaça del crack

La crisi venia de lluny: al llarg del 2.000 l'índex NASDAQ de l'anomenada "nova economia" (telecomunicacions, informàtica...) va caure en picat amb empreses fortament endeutades i una llarga llista d'acomiadaments en aquestes "empreses punta". Però no només es tractava de la "nova" economia, la "vella" (automoció, químiques...) també entrà en crisi. El sector industrial als EEUU està en recessió. La crisi de l'economia globalitzada, que fins ara colpejava només zones de països semicolonials, ara arriba de ple al cor de l'imperi. La Unió Europea no està en condicions de substituir la locomotora de consum nordamericana que estirava de l'economia, -al contrari- és arrossegada per la seva crisi, i per la seva part Japó no surt de la llarga recessió. El panorama es completa amb la sobrevaloració impressionant de tot el món financer -entre altres la borsa- conseqüència de la brutal especulació que s'ha viscut aquests anys darrers i que feia preveure la possibilitat d'un crack financer. S'han anat produint advertències o minicrisis a la borsa en aquests darrers dos anys.

És en aquesta situació quan es produeixen els atemptats als EEUU, i amb el World Trade Centre cau la imatge de poder i garantia -és a dir garantia de cobrament i beneficis- de la potència imperialista. En altres articles hem remarcat la idea que la relació entre dòlar i euro no és només una comparació en termes econòmics sinó -i potser més important encara- una comparació en termes polítics. Wall Street va tancar immediatament mentre les borses europees queien brutalment (prop del 14%). La reunió immediata dels presidents dels Bancs Centrals europeus asseguruen que enormes quantitats de reserves aniran a mantenir els preus de les accions i del mateix dòlar. El 13 es reflota "artificialment" el mercat, amb les injeccions dels Bancs Centrals, mentre alguns -com sempre- es fan d'or en poques hores aprofitant-se d'aquesta intervenció. Preventivament el Govern dels EEUU decideix ajornar fins dilluns l'apertura de la Borsa de Nova York. Però la tendència continua i les injeccions de diners dels Bancs Centrals ja no són suficients. El divendres 14 les borses tornen a caure i deixen un negre panorama pel dilluns. Les conseqüències d'un crack mundial financer serien molt superiors a les del 29: tancaments massiss, pèrdua de valor de la moneda (hiperinflació)... L'economia capitalista és més que mai un gegant amb peus de plom.

...

ORGANITZAR LA RESPOSTA

La contraofensiva començarà molt probablement contra un objectiu concret, possiblement Afganistan i Ben Laden. Fins i tot a Paquistan, on es van formar les milícies talibans hi ha la disposició a col·laborar amb l'amo imperialista. Tot sembla a punt per l'atac. Però aquest només és la punta del pla que preparen. Collin Powell ja ha advertit que no només es tracta de perseguir els terroristes, sinó també els estats i organitzacions

La CNN manipula les imatges

Les imatges de palestins celebrant massivament els atemptats als EUA -emeses sistemàticament per la CNN- han donat la volta al món. I tots els mitjans de comunicació no s'han cansat de reproduir-les una i altra vegada, i utilitzar-les com un dels arguments principals per criminalitzar el poble palestí, i per extensió els pobles àrabs. Doncs bé, diversos professors de la Universitat de Campinas (Brasil) han denunciat que aquestes imatges corresponen a 1991, a l'inici de la Guerra del Golf, davant la invasió iraquiana de Kuwait.

Des de la Guerra de Vietnam, la premsa s'ha convertit en un instrument més de l'activitat militar nordamericana al món per justificar les agressions imperialistes i per maquillar-ne els efectes presentant-les com a operacions "quirúrgiques" i amagant-ne les conseqüències sobre la població civil. No hem d'oblidar que al món hi ha quatre grans agències de notícies, totes elles sota influència nordamericana.

que els donen suport, o que els justifiquen, o que els donen allotjament. Si estiren més els "arguments" tothom qui no els interessa pot ser-hi. La llista negra d'Estats (Síria, Iran, Cuba, Sudan, Líbia, ...) poden ser sotmesos a una autèntica política de guerra. Intentaran criminalitzar els moviments socials, les organitzacions d'esquerra i la lluita per la llibertat nacional.

Però una cosa són els seus plans i altra cosa el que passarà. Segueix pesant la derrota de Vietnam i els morts, és per això que -a diferència de tant espectacle televisiu amb el patiment - no hi ha el *reality-show* i s'han censurat les imatges de morts. Però passar a ser l'amo absolut del planeta -com somnia Bush- exigeix que estigui disposat a imposar l'ordre encara que sigui al preu de vides nord-americanes.

Els EUA han demostrat una vulnerabilitat que en si mateixa pot ser una crida a una major resistència. També tenen altres dificultats. Els Governes àrabs poden ser fàcilment sotmesos, però i els pobles? Ja va passar a la guerra del Golf. En últim terme l'acció dels treballadors i els pobles contra la contraofensiva imperialista serà determinant. I és per impulsar-la que cal que preparar-se: 1. denunciant les falses proclames de democràcia que llencen els governs i confonen els treballadors, 2. cercant la màxima unitat en la resposta davant qualsevol ofensiva imperialista, 3. donant un suport ampli a la lluita del poble palestí.

15 de setembre de 2.001

Barcelona

Cap expulsió!

"Aquest estiu hem presenciat a Barcelona una veritable cacera d'immigrants: expulsats de la Pça de Catalunya, brutalment reprimits a la Pça. Adré Malraux, molts detinguts i tancats a la Verneda. Els immigrants que van fugir d'André Malraux es refugien avui als locals de les organitzacions de suport. Un mes després de l'inici de les operacions policials 38 immigrants han estat expulsats, 34 continuen detinguts, un d'ells molt greu doncs va fer vaga de fam i no va rebre assistència mèdica. Malgrat l'esforç mediàtic per presentar una situació en vies de solució la realitat és just la contrària.

El Govern del PP que amb el suport de CiU havia aprovat la Llei d'Extranjeria l'any passat, va haver d'encarar l'entrada en vigor de la llei al gener, amb un fort moviment d'immigrants que comptava amb suport popular (a Barcelona amb els de Pça Catalunya, després la lluita del Pí). El Govern va haver de retrocedir i procedir a una nova regularització.

Però perdre una batalla no és perdre la guerra i el Govern va preparar la contraofensiva a l'agost, a Barcelona on el moviment havia estat més fort, coincidint amb l'aprovació del Reglament.

El Govern del PP, amb la col·laboració directe de

l'Ajuntament de Barcelona i el suport de la Generalitat, ha buscat amb aquesta acció posar fi de manera exemplar a la resistència dels immigrants. Els volen a la clandestinitat, amagats, perquè són més fàcilment sobreexplotables per la patronal. Tant és així que el mateix Govern ha continuat enviant aquest mateix mes d'agost immigrants sense papers amb ordre d'expulsió des de les Canàries a Barcelona ...

L'operació començà des de l'Ajuntament, expulsant als immi-grants subsaharians de Pça Catalunya que portaven 8 mesos, amb l'objectiu de dispersar-los i l'amenaça que si no ho feien la Delegació del Govern n'expulsaria el 80%. Malgrat les dates, es reorganitzà un moviment de suport que els acompanyà per successives places de la ciutat (Berenguer i Adré Malraux). En aquesta darrera la policia municipal i estatal van preparar una "redada" a traïció, mentre els immigrants esperaven els resultats d'una negociació. Va seguir una cacera pels carrers. Més d'un centenar d'immigrants van ser detinguts. Les accions de denúncia i l'escàndol dels fets obligà l'Ajuntament a desdir-se i demanar

la llibertat dels detinguts. Organitzacions de la plataforma van obrir els seus locals per acollir els que van poder escapar, malgrat que la mateixa Llei d'Estrangeria amenaça amb fortes sancions fins a la il·legalització a qui ajudi l'immigrant sense papers.

Dies després arribà el compromís d'Ajuntament i Generalitat per garantir l'allotjament per a tots els immigrants acollits als locals més els detinguts pendents d'expulsió. Era el 24 d'agost, però dos dies després, Ajuntament i Generalitat l'incomplien donant ordres a Creu Roja i Càritas de no atendre ni als detinguts ni a ningú que tingués expedients d'expulsió. Dels 114 immigrants allotjats per aquestes organitzacions no n'hi ha cap amb ordre d'expulsió. Mentre, la policia seguia amb les expulsions. Els companys a més són deportats indiscriminadament a Marroc i Nigèria al marge de la seva nacionalitat i, en el segon cas, passen directament a presons especials amb condemnes de més de 3 anys.

L'absoluta complicitat, tant policial com d'atenció primària, entre les tres administracions per a expulsar el 80% del col·lectiu que lluita per la regularització és flagrant.

El Govern vol tallar qualsevol punt de solidaritat amb els immigrants i tenir les mans lliures. Són centenars els expulsats quan són localitzades les pasteres amb les que creuen l'Estret o a Canàries. La lluita dels immigrants de Barcelona és avui un punt de referència per reemprendre la mobilització contra la Llei d'Estrangeria. Una llei responsable de la mort de milers que es queden en camí a les aigües de l'Estret i de centenars d'expulsions quan són interceptats els immigrants, de gent que només busquen tenir una oportunitat

d'escapar de la misèria segura que els garanteix el capitalisme globalitzat. La marginalitat del treballador immigrant la provoquen les administracions que els neguen els més elementals drets com a persona.

Defensar aquests companys immigrants exigeix sortir al carrer. El 4 de febrer vam ser més de 40.000 pels carrers en suport de la seva lluita. Ara no hi altre camí..."

Extractes Declaració LI 11-09-01

**23 de setembre 12 hs, Pça Catalunya (BCN):
Vine a la Manifestació!!**

Davant les acusacions de SOS-Racisme

El passat 13 de setembre La Vanguardia es feia ressò de les acusacions de SOS Racisme contra Lluita Internacionalista, entre d'altres organitzacions. SOS ens acusava directament d'haver "posat als immigrants a primera línia de foc amb falses promeses i tenint totes les de perdre... fent-los creure, segons SOS Racisme, que accedir als serveis socials a través de Càrites o Creu Roja significava accedir als papers". E indirectament ens acusava d'haver portat als locals immigrants que no pertanyien al grup dels desallotjats a la Plaça André Malraux. Aquestes gravíssimes acusacions no las volem deixar passar com a partit, així com tampoc deixar de denunciar que el mètode utilitzat per SOS, és un immillorable servei a les Administracions local i autonòmica que no volen aplicar l'acord del 24 d'agost, -al qual s'havien compromès també davant del propi SOS. I el més trist, i com a conseqüència de lo anterior, és una traïció a la voluntat dels immigrants de que s'acomplís l'acord, com un pas per aturar les deportacions. De fet, SOS ja s'havia desmarcat de l'exigència unitària del compliment d'aquest compromís amb la nota anterior (LV, 11/9/01) on feia públic el seu trencament

unilateral amb la Coordinadora i, no sabem per quina raó, demanava 98 places: que ni eren els immigrants que quedaven als locals, ni de bon tros els que tenen expedients d'expulsió.

Per començar qui va col·locar als immigrants a "primera línia de foc" va ser l'Ajuntament -i en concret l'alcaldesa en funcions d'IC, partit polític al que SOS coneix molt bé, ja que compta amb molts afiliats d'aquesta formació-. A aquesta línia de foc, la primera vegada que s'hi va acostar SOS va ser un dia abans de la càrrega policial d'André Malraux. Si SOS vol obviar qui va ser el responsable de col·locar els immigrants en primera línia, que calli, però no que menteixi: perquè acusacions sense prova s'anomenen difamacions i SOS no pot portar ni una sola evidència del que diu, mentre que nosaltres sí que en podem donar d'haver portat la política contrària.

Companyes de LI van enfrontar una complicada assemblea d'immigrants magrebins ja a la plaça de Ramon Berenguer, que va ser àmpliament recollida

(segueix a pàg. 11)

Les mines de potassa en lluita

Des que el 1999 la israeliana Dewsi Word va crear Iberpotash per optar a la privatització del grup potàssic (Sallent i Súria) propietat de la SEPI, i vist l'important paper de la Generalitat en la designació de l'opció compradora (per què? potser està interessada en què les mines esdevinguin cementiri de residus especials?), ens temíem que les mines tindrien problemes. De res no va servir la mobilització de Potasses del Llobregat en contra del procés. A Mines de Súria, amb la representació sindical encapçalada per CCOO, el seu delegat sindical (José María Fenoy) un cop acabat el procés privatitzador va ser promocionat a Director General i posteriorment, a més, Director de Recursos Humans, davant la sorpresa, diuen, dels seus antics companys (cosa que des de la CGT ens permetem el luxe de dubtar).

A començaments del 2001 es presenta un expedient d'extinció al qual responen els treballadors amb una rotunditat que deixa perplexos tant a l'empresa com al Departament d'Indústria de la Generalitat. Subirà és el defensor dels israelians i el seu màxim valedor. Mobilitzacions, aturades, ocupació de carreteres i manifestacions aconseguen aturar l'expedient i derivar cap a una taula de negociació. CCOO es frega les mans –aquest és el seu terreny!- des de la taula i, sobretot, fora d'ella pot marranejar a la seva

tres denúncies per estralls, desperfectes i insults. S'implica en això al company de CGT Máximo de la Corte, membre del Comitè d'Empresa del Centre de Sallent, un jove de Súria d'un Ateneu i un treballador del centre de Súria afiliat a CCOO, que no va escoltar la consigna "Que es mullin els de la CGT!". Ara els pobres només tenen el 44% del conjunt de les dues mines.

Passa el mes d'agost amb més pena que glòria, els estressats directius i el bufet Cuatrocases fan vacances –han de descansar!-, els miners fan les vacances en quatre torns. Ara ens trobem davant un setembre decisiu. L'Empresa insisteix a canviar horaris al seu caprici, implantar la mobilitat geogràfica, rebaixar primes, congelar salaris i, com no, reduir la plantilla en 177 treballadors. Si els comitès fossin flexibles no s'emprarien mesures traumàtiques, ja que als qui no arribessin a l'edat legal de jubilació els oferirien jubilacions anticipades.

L'empresa addueix que reduirà, també, la subcontractació. El grup potàssic té un 20% de subcontractació. Aquesta reducció és una mesura temporal que tendeix a què el Pla de Viabilitat entri millor. Després es multiplicaran com els pans i els peixos. La situació està en una fase àlgida, els comitès han presentat una alternativa a les pretensions empresarials que, lògicament, no s'acceptaran. La negociació serà dura i es començaran a veure amb claredat meridiana les maniobres d'uns i altres per espantar el personal i així aconseguir, l'Empresa, el seu objectiu, i CCOO el seu també, que no és ni més ni menys que aparèixer com a salvadora dels obrers, amb l'opció "menys dolenta" i la coneguda frase "ja dèiem que la nostra proposta és l'única que ens permet sortir del túnel". La sortida del túnel és la reducció de plantilles, més precariatat, sous a la baixa i d'aquí a quatre anys un altre Pla de Viabilitat.

Des de la CGT estem disposats a plantar cara; serà molt difícil impedir la reducció de la plantilla, més encara si és per mitjà de jubilacions anticipades. El treball a les mines és prou dur i contaminat com perquè aquesta solució agradi als treballadors. Però alguna cosa s'està fent bé: la lluita que majoritàriament va ser de CGT ha estat reconeguda pels miners de Súria; la Confederació no tenia afiliats a les mines de Súria, i el setembre s'ha formalitzat la Secció Sindical, com a conseqüència d'afiliacions, també en sectors de la producció no miners.

És necessari que els treballadors de les mines estiguin pendents de la negociació: si es torça per la voracitat empresarial, caldrà tornar al carrer amb la mateixa intensitat que al començament. La tasca serà més difícil si els "majoritaris" venen la "responsabilitat": darrere la responsabilitat s'amaga la claudicació davant promeses que mai no s'acompleixen per al conjunt de treballadors. Alguns sí que són recompensats, jaquí rau el negoci!

conveniència (com a sindicat responsable que diu ser). Responsable del tancament del Pou 4?, autèntic cavall de batalla i causa principal de la necessitat, al seu parer, de rebaixar la plantilla en 177 llocs de treball. El pastís està servit.

Després de la concentració de Súria i pel cabreig dels treballadors, la mansió que l'Empresa ha regalat al trànsfuga sindicalista pateix uns petits desperfectes i pintades, amb el clàssic i mai millor emprat adjectiu de traïdor, venut o Judes, juntament amb les perceptives creus gammades per descriure els feixistes que empen la seva experiència sindical per crucificar els seus antics companys. D'allò deriven

L'exemple d'Aerolíneas Argentinas

El cas d'Aerolíneas Argentinas és un clar exemple del que han representat les privatitzacions per al país i els treballadors. Veiem la informació que ens proporciona la premsa: "**Aerolíneas Argentinas fou privatitzada el 21/11/90 i va passar a les mans de l'empresa Iberia, propietat de l'Estat espanyol. Aerolíneas no tenia deutes, ocupava a 11.500 persones, posseïa 29 avions, facturava 1600 milions de dòlars a l'any i tenia guanys de 90 milions. Es comptava entre les aerolínieas més segures del món (i amb excel·lent presència comercial, NdR). Avui ocupa menys de 5.500 persones, les seves vendes van caure a 1000 milions i té un deute de quasi la mateixa xifra. El contracte de transferència autoritzava a Iberia a endeutar Aerolíneas per pagar la seva pròpia privatització (...) L'empresa va anar venent els seus béns: edificis comercials i avions. Avui té un sol avió propi (...) Per a que l'empresa seguís funcionant, els espanyols van decidir acomiadar 1.400 treballadors...**" (Clarín, 9/5/2001). Aquest últim fet va provocar el conflicte que duen endavant alguns gremis aeronàutics. L'empresa vol ficar els treballadors en una trampa: l'única alternativa als acomiadaments és un pla massiu de rebaixa salarial i d'augment d'hores de treball. Lamentablement els dirigents d'alguns sindicats han acceptat entrar en aquest joc. El govern Cavallo-De la Rúa va negar la possibilitat de reestatilitzar-la i actua com a còmplice d'Iberia (fins i tot li dona diners!).

És evident que el que està en joc és molt més que evitar els acomiadaments, es juga la pròpia continuïtat de l'empresa (i d'Austral, associada a ella) i també la defensa de la sobirania i el patrimoni nacional. La privatització d'Aerolíneas, la primera realitzada durant el govern de Menem i Cavallo, va ser una veritable estafa i, com a culminació, Iberia amenaça amb declarar la fallida d'Aerolíneas i Austral, com ja va fer anys enrera amb Viasa (aerolínia veneçolana).

És impossible separar la defensa dels llocs de treball

(o del salari) del destí de l'empresa: si segueix en mans d'Iberia, que vol liquidar-la, aviat no existirà.

Per un altre costat, volent pescar en aigua tèrbola, l'empresari argentí Eduardo Eurnekian va fer una proposta per quedar-se amb les dues empreses però després que Iberia garanteixi acomiadar els 1400 treballadors. Llavors, només hi ha una sortida per impedir aquesta liquidació: Aerolíneas Argentinas i Austral han de passar ja a mans de l'Estat argentí, sense pagar un sol centau als espanyols. Així ho van plantejar els propis treballadors d'Aerolíneas que exigien la reestatilització. I el control i la direcció d'aquestes empreses han d'estar en mans dels seus treballadors, els únics que realment han demostrat que volen defensar-les.

Però el buidament de les dues empreses ja està molt avançat: quasi no posseeixen avions propis ni capitals i així anirien al desastre. L'Estat espanyol s'ha de fer responsable del que va fer amb AA i amb Austral. Hem d'exigir al govern espanyol que lliuri les empreses amb tot el personal reincorporat, els seus avions i les rutes originals, i sense deutes. Segurament, el govern espanyol es negarà a aquesta exigència. Llavors, l'Argentina té tot el dret de recuperar aquest capital: és necessari calcular quant valien les dues empreses abans de la seva privatització (en capital físic, prestigi i xarxa comercial) i expropiar els altres béns que tenen les grans empreses i l'Estat espanyol a l'Argentina. Per exemple, Telefònica (propietat majoritària de Telefònica d'Espanya) i la petrolera Repsol. Així podrem no només salvar Aerolíneas Argentinas, sinó també recuperar més de 5.000 llocs de treball i una important eina de sobirania nacional.

F O S

Secció Argentina de la LIT-ci

(ve de la pàg. 9)

pels mitjans de comunicació, on els informàvem de que l'objectiu de la lluita era evitar les amenaces de deportacions fetes per Delegació de Govern amb la complicitat de l'Ajuntament, en la que també els deiem que la discussió de l'oferta d'allotjament de l'Ajuntament no tenia res a veure amb aconseguir papers sinó al contrari estava lligada al tema de les expulsions, i que només a partir d'aturar-les es podria parlar de l'aplicació del 43.1 del reglament.... SOS no podrà trobar una sola prova en contrari, perquè nosaltres, que hi vem ser des del 6 d'agost, teniem molt clar que el tema, mai ha estat ni un problema nomen humanitari d'allotjament, com tampoc -i desgraciadament- l'objectiu ampli d'aconseguir papers per tothom, sino estrictament de defensa front la brutal complicitat de les tres administracions per a expulsar als companys de P. Catalunya com cap de turc que servís de lliçó al moviment organitzat d'immigrants.

Però aquestes acusacions, cal suposar que responen a alguna raó. Les que semblen evidents són: 1, justificació a Ajuntament i Generalitat per a que no compleixi les promeses del 24 d'agost; 2, buscar altres responsables que no siguin IC i el PSC de posar als immigrants a primera línia.

A qui serveix SOS amb totes aquestes declaracions? Als immigrants, ni d'André Malraux, ni de Pça Catalunya, està clar que no.

Marxismo Vivo

Revista del Koorkom - número 3 -
mayo de 2001

*Demana-les als
companys!!!*

LUCHA
INTERNACIONALISTA

VII Congrés de la Lliga Internacional dels Treballadors

El passat mes de juliol va tenir lloc el VII Congrés de la Lliga Internacional de Treballadors (LIT-ci). El Congrés, constituït pels delegats i delegades de les seccions i grups de la LIT, és la màxima instància de la Internacional i un moment molt important de la vida de l'organització. Al llarg dels set mesos precedents s'havien estat discutint els documents a debat recollits en 16 butlletins i nombroses aportacions complementàries. Totes les organitzacions, per tal de debatre i elegir els delegats corresponents, havien organitzat un procés que conclouïa amb una Conferència.

La situació a Amèrica Llatina va ser el centre del Congrés, amb els plans de l'imperialisme de subordinació i expropiació cada cop més intensos d'aquesta àrea, les crisis polítiques que viuen i la resistència del moviment obrer i popular per aturar-los. Més detalladament es van presentar informes sobre Mèxic, Brasil, Argentina i Equador. La conclusió del Congrés és que els plans de l'imperialisme —en particular del nordamericà— apunten a un procés de recolonització del continent, és a dir, a sotmetre més i més aquests països als seus interessos econòmics i polítics, la qual cosa comporta un desplaçament del poder i la sobirania nacional de les institucions pròpies de cada país cap als centres de poder que manté l'imperialisme i els seus organismes (FMI, BM...). El punt més avançat d'aquesta ofensiva imperialista se situaria en la intervenció militar en curs a Colòmbia. Però n'hi ha d'altres, com la dolarització de les economies —Equador n'és un exemple—, o els plans dràstics d'atac als treballadors dictats pel FMI i aplicats per governs com el de la Rúa a l'Argentina.

El Congrés va discutir com preparar els partits —particularment els d'Amèrica Llatina— i a tota la Internacional per enfrontar aquesta ofensiva. Una ofensiva que té una fita important com es l'aplicació de l'ALCA (Àrea de Lliure Comerç de les Amèriques) que es posarà en funcionament el gener del 2006 i que està començant a

aixecar un fort rebuig popular, com ho van demostrar les manifestacions de Buenos Aires i Quebec. Posant d'exemple el conflicte d'Aerolineas es va constatar el fort sentiment antiimperialista que s'extén entre els treballadors d'Amèrica del Sud, en aquest sentit torna a guanyar força la reclamació de la lluita per una segona independència d'Amèrica Llatina. Es va aprovar una campanya contra l'ALCA.

Malgrat el pes que va tenir la discussió sobre Amèrica Llatina n'hi va haver d'altres molt importants, com ara el debat sobre la nova crisi que amenaça l'economia nordamericana i les repercussions mundials que pot tenir. Precisament mentre el Congrés es reunia es va produir l'assassinat d'un jove a les manifestacions de Gènova, les quals d'una banda expressaven el creixement del moviment contra la globalització capitalista, i de l'altra la repressió que hi apliquen els Estats. Es va decidir una campanya de suport a la lluita Palestina, que aquest mes de setembre arriba al primer aniversari de la nova Intifada. Es va votar impulsar *Marxismo Vivo*, la revista de debat del Koorkom, comitè en el qual participa la LIT-ci amb altres organitzacions, i la Xarxa Sindical internacional que s'ha reunit un parell de cops agrupant sindicalistes de diverses tradicions i que busquen un espai compromès amb les lluites i la solidaritat.

El Congrés també va tenir una part més interna en la qual es va discutir del balanç del treball realitzat aquests dos darrers anys i va prendre mesures per assegurar-ne el funcionament en el proper període. Així mateix va ratificar Lluita Internacionalista com a secció simpatitzant a l'Estat espanyol (la secció oficial és el PRT).

Sobre tots aquests temes sortirà un suplement especial de *Correo Internacional* per donar a conèixer les resolucions més importants. Davant un capitalisme més i més globalitzat ens cal un instrument que uneixi la lluita dels de baix: ens cal una forta organització internacional. El VII Congrés va ser un pas més en la lluita per construir-lo.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (2.500 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 3.000 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Suscripció a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms

.....

Adreça

Població..... CP.....

Telèfon Idioma en que vols

rebre **Lluita Internacionalista**.....

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@retemail.es